

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Isidoro Diacono. 125.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἡ τὸν βίον λαμψέει, καὶ πρὸς δι-
καιοσύνην καὶ ἐγκράτειαν ἀγαθῶν.
εἰ δὲ τις καὶ βίῳ ἀγαλάμπῃ, ἕτος
ἀπαρθέλιτος πυχρῶν, ἀγαθῶν
ἡμάτων κρίσιν εἶναι ὁμολογῶν, καὶ τὸς
ἐκ τῆς πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν ἐκλε-
λυθῶτα τῆς ἐπιτολῆς τὰ πάντας ἐκλε-
πίδουρα ὑπερβολικῶς εἰρησῶτα νομι-
ζοντας, ὑπερβαφείδους.

Παύλῳ. ρκδ.

Εἰ μήτε τοῖς ἀχρῶσι ἐπιτηδεύμα-
σι, μήτε τοῖς ἡρωϊκοῖς αὐτοῖς ἡρώ-
λαμψάν σοι ὑπερ πάντων ἐφημίαν
ἤσῃ. τὸ μὲν γὰρ ἡγήσασθαι αὐτοῖς ἀνε-
λεύθερον. τὸ δὲ μὴ ἡγήσασθαι αὐτοῖς.
τοῖς δὲ ἡρωϊκοῖς ἡγήσασθαι, τὴν δόξαν
λυμψέειν. καὶ γὰρ μὴ ἔσσον ἔσῃ
ποιεῖν, ἀποιεῖν ἀχρῶν. μήτε τοῖς ἀγα-
θῶν ἡμάτων αὐτὰ ἐπιτηδεύσεις ἡγή-
σασθαι, δὲ γὰρ φοβέσθαι τὰς κακῆσο-
ρίας, καὶ μὴ ἀληθεῖς ὄσιν. ἐπειδὴ
πολλοὶ τῶν ἀχρῶν ἀγνοοῦντες πρὸς
τὴν δόξαν ἀποβλέπουσιν. καὶ τοῖσιν
ἔχασιν εἶναι κρίσιν, οἷον ἀπὸ τῶν συ-
νόντων γέσσονται, οἷον ἀπὸ τῶν ἀγα-
θῶν ἡμάτων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν
ἀγαθῶν φέροντες τὴν ψήφον. εἰ
γὰρ ἀρετῶν, φασίν, ἀσκέεις, πῶς σοι
βέλεται, ἢ μετὰ τῶν κακῶν συνη-
σῆσαι.

Ἰσίδωρῳ Διάκονῳ. ρκε.

Πολλάκις ἐθαύμασα τῆς πᾶσι θείας
παραρμυενῶν γραφῆς, καὶ τὸ δι-
κῆον μάλλον βέλημαι, ἢ τὸ ἐν αὐτῆς
καίμῳ παριστᾶν πειραμῶν. τὸ
γὰρ ἀφρατὸν αὐτῆς καὶ εὐκρινές, καὶ
εὐφραίνει ψυχῆς διουάμῳ βέλημα
τῶ φάιλῳ καὶ ἐξίτηλῳ τῆς οἰκείων
δογμάτων ὑπερβαφείδους ὑδαπ τὰ
θεῖα καπηλευῖν τολμᾶσι. καὶ τὸ τὸ

quidem non perinde idoneus est, ceterum
vita & moribus clarus est, atque iustitiæ &
continentiæ laude excellit. Quod si quis,
& sermone, & vita explendescat, hic ni-
mirum comparationem omnem excedit,
per res ipsas iudicium ac censuram fore
confitens, atque eos, qui, propterea quod
ad exequenda diuina mandata ignavi ac
languidi sunt, ea, quæ omnino euentura
sunt, hyperbolicè dicta esse arbitrantur,
refutans.

Paulo. 124.

Si nec turpibus studiis, nec his, qui eis
utuntur, utaris, præclaram hoc tibi apud
omnes laudem comparabit. Etenim tur-
pibus studiis deditum esse, turpe atque in-
genio homine indignum est: non autem
iis deditum esse, sed eos, qui his dediti sunt,
familiariter adhibere, famæ atque existi-
mationi labem affert. Prouidendum enim
est, ut ne quidem existimemur ea facere,
quæ facere turpe est, nec eos, qui ea faciunt,
in familiarium ac necessariorum numero
habeamus. Metuendæ sunt enim vitupe-
rationes, etiamsi falsæ sint. Quandoquidē
plerique, veritatis ignari, ad famam oculo-
s coniciunt, atque unumquemque tale
esse iudicant, quales eos esse conspiciunt,
qui cum eo versantur, non à rebus dun-
taxat, sed etiam ab iis, qui cum eo consue-
tudinem habent, calculum ferentes. Si
enim virtutem colis, inquirunt, quid causæ
est, quod cum improbissimis hominibus
vitæ societatem inis?

Isidoro Diacono. 125.

Sæpenuero eos miratus sum, qui diui-
nas Scripturas perperam interpretantur,
suumque potius sensum, quam eum, qui
in ipsis situs est, tueri connituntur. Siqui-
dem purem earum & synceram, atque ob-
lectandi animi facultatē præditam mentē
malæ atque inertis dogmatum suorū aquæ
admiscentes, res diuinas cauponum instar
quæstui habent. Atque huc pertinet illud,
N n ij

Caupones tui vinū aquæ admiscēt. Quam enim quibusdā videatur hoc de iis, qui vinum (vt iuxta vocabuli sensum accipitur) dictum esse (nam illud quoque absurdum ac sceleratū est:) tamen disceptante veritate, de iis potiūs, qui diuina oracula cauponum in morem adulterant, intelligendū esse arbitror. Non enim dictum est, Caupones tui aquam vino admiscēt (quod facere cōsueverunt, qui cauponam exercent) sed, vinum aquæ. Siquidem puros ac limpidos scripturæ sacræ sensus euandis suis dogmatibus admiscētes, doctrinam adulterant.

βσι, τὸ οὖν κέπηλοι οὐ μίσθουσι τὸν οἶνον ὕδατι. εἰ γὰρ καὶ δοκῶσι ποιεῖν τῆς κέπηλων τὸν οἶνον τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ νοσήσαντος ἀπολαύσαντος ἀπολαύσαντος ἀλλὰ γὰρ ἀληθείας διαζέουσιν μάλλον ποιεῖν τῆς κέπηλων τὸν οἶνον ὕδατι. ἀλλὰ δοκῶσι μοι εἰρησθῆναι. ἔτι γὰρ ἐρρήθη οἱ κέπηλοι οὐ μίσθουσι ὕδατι οἶνον, ὅπως ποιεῖν εὐχόμενοι οἱ κέπηλωτες. ἀλλὰ τὸν οἶνον ὕδατι. τὰς γὰρ ἀκραιφνεῖς καὶ ἀλικρινεῖς τῆς ἰσότητος γὰρ ἐνοίας τοῖς ἐξ ἰσότητος εἰς τῆς ἀκραιφνεῖς διαζέουσιν διγύμνασι τοῦ διδασκαλίου.

Ammonio. 126.

Ammonio. 126.

Mundo sublimiorum ac terrenorū rex ἐξ ἄνω ἰδοὺς venit, vt cælestis vitæ symbola nobis afferret: quæ etiam in certamē proposuit, olympico certamini prorsus aduersum. Illic enim qui cædit, ac superat, coronam obtinet: hic autem qui cæditur, ac perfert, præconis voce celebratur. Illic qui vicissim ferit, hic qui alteram quoque maxillam præbet, in Angelorum theatro prædicatur. Non enim vltione, sed patientia victoria ponderatur. Noua enim hæc coronatum lex est: quoniam noua quoque certaminum ratio.

Ὁ τῆς ὑπεροχῆς καὶ τῆς ὑπεροχῆς βασιλεὺς ἦκεν ἔρχομενος, ἕνα τῆς πολιτικῆς φέρων ὑμῖν συμβολὰς ἀ καὶ ἀγαθὰ πρὸς τὴν ἐναντίον τῶ ὀλυμπίου. οὐκ ἔστι γὰρ ὁ τυπὸς καὶ ποιεῖν ὁμοῦς φερόμενος. ἐπιταυθὰ δὲ ὁ τυπὸς ὁμοῦς καὶ φερόμενος, ἀκαρτέως ἀξιοῦται. οὐκ ἔστι ἀποπλήθειον, ἐπιταυθὰ δὲ ὁ καὶ τῆς ἀλλοῦ παρὰ τὴν σαγήνην, ἐπιταυθὰ ἀγγέλων τὰ βραβεία ἀκαρτέως. ἔτι γὰρ ἐπιταυθὰ ἀμυνάσθαι ἀλλὰ οἱ τῶ φιλοσοφῆν ἢ νικῆ καὶ ἐταυθὰ κινῶν γὰρ ἔστι τῆς πρὸς τὴν οἰκονομίαν ἐπιταυθὰ κινῶν τὸ πάλαισμα τῶ τῶ τῶ.

Theodosio Episcopo. 127.

Theodosio Episcopo. 127.

Quodd sacerdotium regno præstantius sit, maiorisque labores habeat (nam cum labor vnus desinit, alter vicissim exoritur) ac de rebus magis necessariis periclitetur (illud enim diuina, hoc terrena moderanda & administranda suscepit) neminem ignorare arbitror. Quodd autem permulti, cuiuslibet hominis esse, aut animis, aut corporibus imperare, inconsiderate ac stolidè iudicantes, seiplos proiecerunt, ac perditis subditis ipsi tandem in exitij voraginem cum dedecore atque infamia præcipites acti sunt, ne hoc quidem cuiquam obscurū & incognitū esse existimo. Cum

Ὁ πρὸς βασιλείας ἢ ἱεροσολίμης πολὺ κρείττων βσι, ἔτι μείζους ἔχει πόνους. πόνος γὰρ λήγοντι πρὸς νέος αὐταυτέλλει, καὶ ποιεῖ τῆς ἀναγκαστέρας ὁ καὶ δυνάμις. ἢ ἔτι γὰρ τὰ γένη, ἢ δὲ τὰ γένη ἐμπειρίστους οἱ μὴ μὴ ἀγνοοῦν. ὅτι δὲ πολλοὶ ἀκαρτέως αὐτοὺς ἀνδρὸς τὸ ἀρχεῖν ἢ μὴ, ἢ σωματικῶν νομίζουσιν ἐπίσταται εἰς τὸ καὶ μὴ κακῶν ἢ αὐτοῦ καὶ τὸς ὑπεροχῆς ἐμπειρίστους, ὑπεροχῆς εἰς βάραθρον ἀπολείας δυσχερῶς κατὰ τὴν ἰσότητα, ἔτι τὸ οἱ μὴ πρὸς ἀγνοοῦν. τὸ τῶ τῶ τῶ ἔτι τῶ τῶ τῶ, λίαν γαυμάζω.